

УДК 786 (477.84) (091)

Цитування:

Спольська О. В., Прийдун С. В., Древницький Ю. Р. Роль представниць родини Крихів у фортепіанному мистецтві Тернопілля. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв* : наук. журнал. 2022. № 1. С. 180-185.

Spolska O., Pryidun S., Drevnitskyi Y. (2022). The role of representatives of the Krykh family in the piano art of Ternopil. *National Academy of Culture and Arts Management Herald: Science journal*, 1, 180-185 [in Ukrainian].

Спольська Олена Володимирівна,
провідний фахівець ректорату
Тернопільського національного педагогічного
університету імені В. Гнатюка,
аспірантка Національної академії керівних
кадрів культури і мистецтв
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-2397-2035>
olenadovbush84@gmail.com
Прийдун Степан Васильович,
кандидат історичних наук,
викладач кафедри всесвітньої історії
та релігієзнавства
Тернопільського національного педагогічного
університету імені Володимира Гнатюка
ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-1047-312X>
pryidun@tnpu.edu.ua
Древницький Юрій Романович,
кандидат історичних наук,
доцент кафедри філософії та суспільних наук
Тернопільського національного педагогічного
університету імені Володимира Гнатюка
ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-9257-4535>

РОЛЬ ПРЕДСТАВНИЦЬ РОДИНИ КРИХІВ У ФОРТЕПІАННОМУ МИСТЕЦТВІ ТЕРНОПІЛЛЯ

Мета роботи. Дослідження пов'язане із висвітленням постатей піаністок-виконавиць і педагогів родини Крих як представниць традицій львівської фортепіанної школи, їх ролі у становленні фахового фортепіанного виконавства на Тернопіллі. **Методологія дослідження** полягає у використанні історико-компаративного та персоналістичного підходів. Це дозволяє системно висвітлити постаті Ірини Крих (Любчак), сестер Марії та Лідії Крих як піаністок-виконавиць та педагогів, пов'язаних із Тернопіллям. **Наукова новизна.** Увагу зосереджено на ролі І. Крих як представниці львівської фортепіанної школи у започаткуванні класу фортепіано при філії Вищого музичного інституту М. Лисенка у Тернополі (1928), на значенні її виконавської та педагогічної діяльності у формуванні традицій фортепіанного виконавства у краї. Прослідковано, що визначальні риси піанізму і фортепіанної педагогіки І. Крих як представниці «давніх традицій львівської піаністики» (за Н. Кашкадамовою): охоплення різностильового репертуару, популяризація українського фортепіанного репертуару, захопленість ансамблевим виконавством та ін., знайшли продовження і трансформацію у поколіннях учнів І. Крих, насамперед у виконавській та педагогічній діяльності Марії і Лідії Крих, у діяльності наступних поколінь їх вихованців. Наведені короткі характеристики фортепіанного виконавського стилю, педагогічних підходів Ірини Крих (Любчак), Марії Крих (Угляр) і Лідії Крих, які передавалися у прямий спосіб (через навчання) чи опосередкований (через майстер-класи, концерти, консультації, лекції тощо) на різних рівнях музичної освіти на Тернопіллі від початкової – до вищої. Виокремлено постаті піаністів-вихованців, пов'язаних із Тернопіллям, які продовжили навчання у Л. Крих. Висвітлено постать О. Рапіти як представниці ще однієї музичної династії Рапіт-Драганів, пов'язаної із Тернополем, її вихованця В. Валентієва. **Висновки.** Простежено наступність та плідність виконавських традицій львівської фортепіанної школи, закладених на початку ХХ століття, підкреслено вагомe місце представників музичної династії Крих у музичній культурі Тернопілля, Львова.

Ключові слова: музична культура Західної України, ХХ – перша чверть ХХІ ст., фортепіанне виконавство, фортепіанні школи, піаністи-виконавці та педагоги Львова та Тернопілля.

Spolska Olena, leading specialist of the university administration, Ternopil Volodymyr Hnatiuk National Pedagogical University, graduate student of the National Academy of Culture and Arts Management; Pryidun Stepan, Ph.D. (History), Lecturer, Department of World History and Religious Study Ternopil Volodymyr

©Спольська О. В., 2022

©Прийдун С. В., 2022

©Древницький Ю. Р., 2022

Hnatiuk National Pedagogical University; Drevnitskyi Yuriy, Ph.D. (History), Associate Professor, Department of Philosophy and Social Sciences Ternopil Volodymyr Hnatiuk National Pedagogical University

The role of representatives of the Krykh family in the piano art of Ternopil

The purpose of the article. The research is connected with the coverage of the figures of pianists-performers and teachers of the Krykh family as representatives of the traditions of the Lviv piano school, their role in the formation of professional piano performance in Ternopil. **The research methodology** is to use historical-comparative and personalistic approaches. This allows us to systematically highlight the figures of Iryna Krykh (Lyubchak), sisters Maria and Lydia Krykh as pianist-performers and teachers connected with Ternopil. **Scientific novelty.** Attention is focused on the role of I. Krykh as a representative of the Lviv Piano School in establishing a piano class at the branch of the Higher Music Institute M. Lysenko in Ternopil (1928), on the importance of her performing and pedagogical activities in forming traditions of piano performance in the region. It is traced that the defining features of pianism and piano pedagogy I. Krykh as representatives of «ancient traditions of Lviv pianism» (according to N. Kashkadamova): coverage of diverse repertoire, popularization of Ukrainian piano repertoire, enthusiasm for ensemble performance, etc. I. Krykh, first of all - in the performing and pedagogical activity of Maria and Lydia Krykh, in the activity of the next generations of their pupils. Brief characteristics of piano performance style, pedagogical approaches of Iryna Krykh (Lyubchak), Maria Krykh (Uglyar), and Lydia Krykh, which were transmitted directly (through training) or indirectly (through master classes, concerts, consultations, lectures, etc.) at various levels of music education in Ternopil: from primary to higher. The figures of pianists-pupils connected with Ternopil, who continued their studies in L. Krykh, are singled out. The figure of O. Rapita as a representative of another musical dynasty of Rapit-Dragnans, connected with Ternopil, its pupil V. Valentiev is highlighted. **Conclusions.** The continuity and fruitfulness of the performing traditions of the Lviv piano school, founded at the beginning of the XX century, are traced, to the important place of the representatives of the musical dynasty Krykh in the musical culture of Ternopil, Lviv is emphasized.

Key words: musical culture of Western Ukraine, XX – first quarter of XXI century, piano performance, piano schools, pianists-performers and teachers of Lviv and Ternopil.

Актуальність теми дослідження. Становлення фортепіанного виконавства на Тернопіллі впродовж кінця XIX – першої третини XX ст. відбувалося шляхом розмежування аматорського та фахового виконавства (Л. Корній, Л. Кияновська, М. Черепанин [11] та ін.), становлення української фортепіанної культури у контексті залучення європейського досвіду (Н. Кашкадамова [6]). Так, Н. Кашкадамова [5] визначає основні персоналії, котрі сформували виконавські та педагогічні характеристики львівської фортепіанної школи, зокрема: Ф.-К. Моцарт (т.зв. «львівський Моцарт»), К. Мікулі (учень Ф. Шопена), В. Курц (педагог В. Барвінського), які заклали основні методичні засади львівської школи. Численні покоління їх вихованців, представників наступних етапів розвитку фортепіанної культури Львова зберігали і трансформували традиції львівської школи, реагуючи на новітній фортепіанний репертуар, нові методики викладання, нові можливості спілкування із слухацькою аудиторією тощо.

Аналіз останніх досліджень. Проблеми музичної культури Галичини, Західної України загалом представлені у дослідженнях М. Загайкевич, Н. Кашкадамової [5–6], Л. Кияновської, Л. Корній, Л. Мазепа [9], М. Черепанина [11] та інших. Цінними є розвідки музикологів різних поколінь, серед них: В. Барвінський, М. Білинська, Ю. Булка, В. Витвицький, С. Грица, Б. Кудрик, З. Лисько,

Т. Молчанова, С. Павлишин, Л. Ханик, М. Черепанин, Л. Шевчук-Назар, З. Штундер та інші. Важливим історіографічним джерелом є сучасні видання музично-критичної спадщини В. Витвицького і С. Людкевича [8].

Відповідно до проблематики дослідження визначальними є сучасні історико-культурологічні та музикознавчі праці, пов'язані з історією та теорією фортепіанного виконавства (Н. Гуральник, В. Клиш, О. Козаренко, Є. Куришев, З. Лабанців-Попко [7], К. Шамаєва, В. Шульгіна та ін.). Джерелознавчою базою нашої розвідки є також архівні фонди Тернополя та Львова, узагальнюючі дослідження П. Медведика [10], монографічні праці, присвячені постатям відомих піаністів-представників Львівської фортепіанної школи, зокрема І. Крих [4], Я. Матюхи та ін.

Метою публікації є висвітлення постатей піаністок-виконавиць і педагогів родини Крих як представниць традицій львівської фортепіанної школи, їх ролі у становленні фахового фортепіанного виконавства на Тернопіллі.

Виклад основного матеріалу. Яскравим прикладом традицій львівської виконавської школи можуть слугувати представники родини Крихів, яку С. Павлишин справедливо назвала «найстарішою музичною династією», котра відзначилася «не тільки мистецькою діяльністю, а також широкою громадсько-політичною» [4; 5]. Власне, з цією родиною

пов'язані початки фахової музичної освіти в Тернополі із відкриттям у 1928 році у філії Львівського Вищого музичного інституту ім. М. Лисенка (далі – ВМІЛ) [1; 2; 3]. Першою директоркою філії (з ініціативи В. Барвінського) та викладачем гри на фортепіано і стала відома виконавиця та педагог Ірина Любчак-Крих, згодом професор Львівської консерваторії [4]. До викладання фортепіано залучалися також І. Сулима-Мисюк, С. Трояк-Дзядів, І. Миколаєвич-Маркевич та ін. [1; 2; 3]. Завдяки їм фортепіанна музика звучала в традиційних Шевченківських концертах, на патріотичних заходах, на концертах, присвячених європейським композиторам тощо [1; 11].

Підкреслимо, що І. Крих успішно поєднувала адміністративні обов'язки із викладанням фортепіано та музично-теоретичних дисциплін, із значною культурно-просвітницькою діяльністю, оскільки її дуєт із чоловіком скрипалем Ю. Крихом відіграв помітну роль у музичному житті Галичини 30–50-х рр. ХХ ст. [1; 11]. З приватного інтерв'ю його внучки, концертуючої скрипальки і педагога Наталії Цайтц-Райтель (Мюнхен, Німеччина) довідуємося про спогади самого Ю. Криха про концерти, у яких «грав під керівництвом С. Рахманінова, А. Тосканіні та про гру скрипалів Крейслера, Я. Хейфеца, В.Пржигоди, І. Менухіна та інших корифеїв музики». Згадується і про теплі відносини Ю. Криха з Д. Ойстрахом [4].

Відомо, що схвальними рецензіями відгукнулася критика на виступ дуєту Крихів в ювілейному концерті «Тернопільського Бояна», присвяченому 30-літтю від дня його заснування (1931 р.), у концерті на честь митрополита Андрея Шептицького та інших мистецьких акціях [8, 526]. Цінною є рецензія Н. Нижанківського на концерт, що відбувся 14. 04. 1936 р.: «Ще кілька слів про виконавця при фортеп'янні п. Ірину Любчак-Крихову... Показати технічну рівнорядність, розуміння інтенції соліста, уміння погодити індивідуальність соліста з ідеєю твору і при цьому самому звернути на себе увагу як на піаніста – це не легко, і у нас нечасто» [4, 75]. В. Барвінський висловив піаністці І. Крих «окремі слова признання» у відгуку на концерт 23. 04. 1939 р. у малій залі Музичного Товариства ім. М. Лисенка [4, 112].

Як солістка І. Крих виступила 6. 11. 1938 р. у добродійному концерті, присвяченому 25-й річниці смерті М. Лисенка, де виконала ІІ-у Українську рапсодію композитора. І. Крих грала в ансамблі й з іншими

інструменталістами, зокрема з гастролуючою віолончелісткою Христею Колессою, у 1939 р. супроводжувала виступи солістів у ювілейному концерті Музичного Товариства та ВМІ ім. М. Лисенка в Тернополі з нагоди 10-ліття його існування [4; 7; 11].

Відомо, що І. Любчак-Крих отримала ґрунтовну фортепіанну освіту: у 10-літньому віці вступила до Вищого музичного інституту ім. М. Лисенка в клас О. Ясеницької-Волошин, продовжила навчання у М. Домбровського у Львівському Музичному Інституті (1926–1929), у 1930–1932 рр. вдосконалювала піаністичну майстерність на концертному курсі ВМІЛ у В. Барвінського. Впродовж 1932–1934 рр. відвідувала майстер-класи Е. Штоермана, видатного піаніста-педагога з Відня, учня В. Курца. Це дає право вважати її яскравою представницею львівської фортепіанної школи [4; 5; 7].

Впродовж 1928–1939 рр., як зазначалося вище, І. Крих викладала у Тернопільській філії Вищого музичного інституту імені М. Лисенка, а з 1939 р. продовжувала викладацьку працю уже в реорганізованій Тернопільській державній музичній школі. У 1944 р. І. Крих отримала запрошення на роботу до Львова від свого колишнього вчителя, тоді директора Львівської державної консерваторії ім. М. В. Лисенка В. Барвінського, була доцентом (1946–1956), професором (1956–1970), деканом фортепіанного факультету Львівської консерваторії імені М. В. Лисенка. Працюючи в консерваторії, вона продовжувала концертувати в дуєті з Ю. Крихом, у складі інших камерних ансамблів, виконувала сольні програми [4; 5; 7].

Чимало учнів І. Крих продовжили її школу. Серед них – І. Балух, О. Кузьмович-Шпот, М. Тарнавецька, І. Сіялова, Б. Фільц, А. Звонко, М. Булка, Я. Матюха, Н. Бабинець [4; 5; 7].

Вшановуючи пам'ять першого директора І. Крих, педагоги музичної школи № 1 м. Тернополя, яка носить сьогодні ім'я В. Барвінського, створили «Світлицю І. Крих», яка містить цікаві експонати, пов'язані з творчою родиною, висвітлені близькі творчі стосунки родини з В. Барвінським, який долучався і до музичного виховання доньок Крихів. У закладі діє також світлиця Василя Барвінського (опікується І. М. Одобецька – викладач, організатор обласного конкурсу піаністів імені В. Барвінського та конкурсу для юних піаністів на честь І. Крих, програма якого включає два твори – поліфонічний і

українського композитора) [2; 3].

Музичну династію Крихів продовжили їх дочки Марія Крих (1934, Тернопіль – 2020, Львів), Лідія Крих (1938 р. н., Тернопіль) – провідні фортепіанні педагоги Львова, професори Львівської національної музичної академії ім. М. Лисенка, музикантами стали також дочки Л. Крих і Ю. Цайтца [4; 5; 7].

Коротко окреслимо постаті Марини і Лідії Крих як музикантів-педагогів, що продовжили фортепіанну школу І. Крих, оскільки саме родинне середовище, перші кроки у фортепіанній грі під проводом матері і визначили їх фортепіанне майбутнє.

М. Крих навчалася у Музичній школі-десятилітці у В. Барвінського, І. Негребецької, Л. Голембо, закінчила Львівську державну консерваторію ім. М. Лисенка (ЛДК) у класі професора О. Ейдельмана. У 1957 р. М. Крих стала лауреатом національного конкурсу піаністів, розпочала активну концертну діяльність в Україні та за її межами. У 1957 р. М. Крих почала педагогічну діяльність у консерваторії як асистент професора О. Ейдельмана, з 1977 р. – очолила одну з кафедр спеціального фортепіано ЛДК ім. М. Лисенка, професор (1996).

Як заслужений діяч мистецтв України (1994) вона відома своїми сольними програмами, виступами у симфонічних концертах, у складі камерних ансамблів із О. Деркач, В. Третьяковим, Л. Шутко, із співаками Б. Хідченко, Л. Магун, співпрацею з львівським «Театром одного актора» як сценарист і виконавець. У 1994–1995 рр. вона була професором-консультантом в музичній школі Таунус (Ешборн, Німеччина) [4; 5; 7].

Серед числа учнів М. Крих – лауреати міжнародних та національних конкурсів піаністів Г. Блажкевич, І. Піжик, Е. Чуприк (заслужена артистка України, одна з провідних солістів-піаністів України), Ж. Микитка, А. Касік, Н. Гулевич, О. Рудницький та ін. Її колишні студенти (Г. Блажкевич та ін.) згадають про риси піанізму М. Крих: «Тепла, натхненна гра піаністки особливо проявлялась у шопенівському репертуарі... Зокрема, пластичністю фразування та щирістю інтонування (враз із значною віртуозною свободою) виділялася серед низки виконань її незабутня інтерпретація *f-moll*-ного концерту» [7, 155]. Подібно до старшої сестри, шлях Л. Крих у мистецтві «...був немов задалегідь визначений долею: я виросла і була вихована у родині музикантів, які чимало зробили для української музичної культури, їх мистецькі досягнення були тісно пов'язані з

формуванням музичного професіоналізму у Західному регіоні України... домашні концерти, музикування, заняття, вправи – все це зумовило формування мого світогляду, відношення до життя, до музичного мистецтва» [4, 44].

Отримавши основи фортепіанної гри у матері, Л. Крих здобула музичну освіту у Львівській спеціальній музичній школі-десятирічці (1946–1957 рр.), де навчалася в класах О. Бережницької і Л. Голембо, далі – у Львівській державній консерваторії (ЛДК) ім. М. Лисенка у класі О. Ейдельмана. Після її закінчення у 1962 р., Л. Крих розпочала свою педагогічну діяльність у Львівській спеціальній музичній школі-десятирічці, у Львівській державній консерваторії ім. М. Лисенка (як доцент, з 1997 р. – як професор кафедри).

Продовжуючи родинні традиції сольного та ансамблевого виконавства, Л. Крих багато виступала в складі фортепіанного тріо з Л. Цьокан-Савицькою (скрипка) та Р. Залеською (віолончель). Виступи тріо впродовж 16-ти років були невід'ємною складовою концертного життя Львова. В репертуарі тріо налічувалося понад 40 творів різних стилів – від класики до сучасності, особливе місце займали зразки української музики: В. Барвінського, С. Людкевича, Н. Нижанківського, Р. Сімовича, О. Криволап та ін. [7, 162].

Серед вихованців Л. Крих – понад 10 лауреатів Міжнародних та регіональних конкурсів, зокрема О. Рапіта, Г. Климків, О. Дражниця, М. Цмоць, В. Павленко, М. Драган, А. Драган, В. Гумницький, які неодноразово виступали з симфонічним оркестром Львівської філармонії. Нами записано інтерв'ю з викладачем Тернопільського державного музичного училища ім. С. Крушельницької – Оксаною Григорівною Лисак (Підперигорою), яка поділилася своїми спогадами про роки навчання, особисте знайомство з І. Крих, особливості педагогіки і методики Л. Крих, котра зазначала: «У своїй роботі педагога я завжди намагалась досягти синтезу того, що я сприйняла від мами з деякими прийомами і методами моїх інших вчителів» [7, 162–163].

У рамках публікації коротко представимо постать Оксани Рапіти (1964 р.н., Тернопіль), представниці родини Рапіт – музичної династії Тернополя. О. Рапіта навчалася у Тернопільському музичному училищі ім. С. Крушельницької у Лесі Корній (випускниці Львівської державної

консерваторії), впродовж 1983–1988 рр. – в класі Л. Крих, після завершення – в аспірантурі Інституту ім. Гнесіних в Москві (сьогодні – Російська академія музики) у О. Александрова (свого часу – викладача Київської консерваторії).

Від 1991 р. О. Рапіта розпочала педагогічну діяльність у Львівській консерваторії, поєднуючи її з сольною, ансамблевою концертною діяльністю як лауреат низки міжнародних конкурсів. Її репертуар включає великий обсяг фортепіанної музики: від класики – до прем'єрних виконань творів сучасних митців, зокрема і українських композиторів В. Флиса, А. Рудницького, Г. Гаврилець, Л. Сидоренко, Ю. Кофлера та ін. [7, 190–192].

Продовжуючи традиції своїх педагогів, О. Рапіта виступала в дуеті з О. Андрейко (скрипка) в театрі-студії «Доля», а від 1995 р. був створений фортепіанний дует з М. Драганом, який готує різнопланові концертні програми, презентуючи їх у залах Львова, Тернополя, інших міст України, у форматі телезаписів та ін. Тернополяни пам'ятають також її дуети з М. Скориком, які презентували авторські переклади для 2-х фортепіано, численні концерти із творів В. Барвінського та інших українських композиторів. Родинну піаністичну традицію продовжив її син Андрій Драган, який успішно концертує в Україні та за її межами.

Серед вихованців О. Рапіти – уродженець м. Тернополя В. Валентів (теж студент Лесі Корній), який продовжив музичну кар'єру за кордоном України і мав змогу збагатити свою «львівську школу» новими методичними прийомами, інтерпретаціями та ін.

Наукова новизна статті. Прослідковано, що визначальні риси піанізму і фортепіанної педагогіки І. Крих як представниці «давніх традицій львівської піаністики» (за Н. Кашкадамовою), притаманні їй охоплення різностильового репертуару, популяризація українського фортепіанного репертуару, захопленість ансамблевим виконавством та ін. знайшли продовження і трансформацію у поколіннях учнів І. Крих, насамперед – у виконавській та педагогічній діяльності Марини і Лідії Крих, поколіннях їх вихованців.

Висновки. Можемо узагальнити, що кращі виконавські та педагогічні традиції, закладені представницями славної музичної династії Крихів, стали прикладом для поколінь піаністів Тернопілля у прямий (через навчання) чи опосередкований (через майстер-класи, концерти, консультації, лекції тощо)

спосіб, на різних рівнях музичної освіти на Тернопілля: від початкової – до вищої, зокрема, Тернопільського фахового мистецького коледжу ім. С. Крушельницької, Тернопільського національного педагогічного університету ім. В. Гнатюка.

Отже, можемо простежити наступність та плідність виконавських традицій краю, закладених на початку ХХ століття, про вагоме місце представників музичної культури Тернопілля у загальноукраїнському контексті.

Література

1. Бойцун Л. Тернопіль у плині літ. Тернопіль: Джура, 2003. 389 с.
2. Гринчук І., Спольська О. Відомі піаніст-виконавці та педагоги у музичній культурі Тернополя кінця ХІХ – початку ХХ століття // Музичне мистецтво і освіта: досвід та інноваційні шляхи розвитку : Збірник матеріалів Всеукраїнської науково-практичної конференції (Вінниця, ВДПУ імені Михайла Коцюбинського, 20–21 листопада 2019 р.). Вінниця: ТОВ «Твори», 2019. С. 58–63.
3. Гринчук І., Спольська О. В. Вітчизняні виконавські школи: регіональний аспект // «Музичне мистецтво в освітологічному дискурсі»: науковий журнал. № 5. 2020. С. 24–31.
4. Ірина Крих – особистість, музикант, педагог. Спогади. Львів: Ліга-Прес, 2005. 108 с.
5. Кашкадамова Н. Фортеп'яне мистецтво у Львові: Статті. Рецензії. Матеріали. Тернопіль : СМП «Астон», 2001. 400 с.
6. Кашкадамова Н. Фортеп'яно-виконавське мистецтво України. Історичні нариси, 2017. 616 с.
7. Лабанців-Попко З. Сто піаністів Галичини. Львів: Українознавча наукова бібліотека НТШ. 2008. 223 с.
8. Людкевич С. Дослідження, статті, рецензії, виступи. Т. 2. / Упор. З. Штундер. Львів: Дивосвіт. 2000. 816 с.
9. Мазепа Л., Мазепа Т. Шлях до музичної академії у Львові. У двох томах. Том 1. Львів: В-во СПОЛОМ, 2003. 288 с.
10. Медведик П. Діячі української музичної культури (Матеріали до біо-бібліографічного словника) / П. Медведик // Записки НТШ Т. ССХХVI. Праці музикознавчої комісії. Львів : НТШ, 1993. С. 370 – 455.
11. Черепанин М. В. Музична культура Галичини (друга половина ХІХ – перша половина ХХ ст.): Монографія / М. Черепанин. К.: Вежа, 1997. 328 с.

References

1. Boitsun, L. (2003). Ternopil over the years. Ternopil: Dzhura. [in Ukrainian].
2. Hrynychuk, I., Spolska, O. (2019). Famous pianists-performers and educators in the musical

culture of Ternopil at the end of XIX – beginning of XX century. Music and education: experience and innovative ways of development. Vinnytsia: TOV «Tvory», pp. 58 – 63. [in Ukrainian].

3. Hrynychuk, I., Spolska, O. (2020). Domestic performing schools: regional aspect. «Musical art in educational discourse»: scientific journal. № 5. 2020. pp. 24 – 31. [in Ukrainian].

4. Irina Krych – personality, musician, teacher. Memoirs. Lviv: Liha-Pres, 2005. 108 p. [in Ukrainian].

5. Kashkadamova, N. (2001). Piano Art in Lviv: Articles. Reviews. Materials. Ternopil: SMP «Aston». 400 p. [in Ukrainian].

6. Kashkadamova, N. (2017). Piano and Performing Arts of Ukraine. Historical Essays. Lviv, 616 p. [in Ukrainian].

7. Labantsiv-Popko, Z. (2008). One hundred pianists of Galicia. Lviv: Ukrainoznavcha naukova biblioteka NTSh. 223 p. [in Ukrainian].

8. Liudkevych, S. (2000). Research, articles, reviews, speeches. Т. 2. / Upor. Z. Shtunder. L'viv: Dyvosvit. 816 p. [in Ukrainian].

9. Mazepa, L., Mazepa, T. (2003). The path to the Academy of Music in Lviv. U 2-kh tomakh. Tom 1. L'viv: V-vo SPOLOM. 288 p. [in Ukrainian].

10. Medvedyk, P. (1993). Figures for the Ukrainian Musical Culture (Materials to the Bio-Bibliographic Dictionary Zapyshy NTSH Т. CCXXVI. Pratsi muzykoznavchoyi komisii. L'viv : NTSH, pp. 370 – 455. [in Ukrainian].

11. Cherepanyn, M.V. (1997). Musical Culture of Galicia (second half of XIX – first half of XX century. K.: Vezha. 328 p. [in Ukrainian].

*Стаття надійшла до редакції 13.12.2021
Отримано після доопрацювання 22.01.2022
Прийнято до друку 28.01.2022*